

Kdo chodí v temnotách, kde není žádná záře, ten ať doufá v Hospodino jméno a opře se o svého Boha. (podle Iz 50,10)

Lk 22,39-53: *Potom se jako obvykle odebral na Olivovou horu; učedníci ho následovali. Když došel na místo, řekl jim: „Modlete se, abyste neupadli do pokušení.“ Pak se od nich vzdálil, co by kamenem dohodil, klekl a modlil se: „Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich, ale ne má nýbrž tvá vůle se staň.“ Tu se mu zjevil anděl z nebe a dodával mu síly. Ježíš v úzkostech zápasil a modlil se ještě usilovněji; jeho pot kanul na zem jako krůpěje krve. Pak vstal od modlitby, přišel k učedníkům a shledal, zármutkem usnuli. Řekl jim: „Jak to, že spíte? Vstaňte a modlete se, abyste neupadli do pokušení.“ Ještě ani nedomluvil, a hle, zástup, a vpředu ten, který se jmenoval Jidáš, jeden z Dvanácti; přistoupil k Ježíšovi, aby ho políbil. Ježíš mu řekl: „Jidáši, políbením zraňuješ Syna člověka?“ Když ti, kteří byli s Ježíšem, viděli co nastává, řekli: „Pane, máme se bít mečem?“ A jeden z nich napadl sluhu veleknězova a uťal mu pravé ucho. Ježíš však řekl: „Přestaňte s tím.“ Dotkl se jeho ucha a uzdravil ho. Pak řekl Ježíš těm, kteří pro něho přišli, kněžím, velitelům stráže a starším: „Jako na povstalce jste na mne vyšli s meči a holemi. Denně jsem byl mezi vámi v chrámě, a nevztáhli jste na mne ruce. Ale toto je vaše hodina, vláda tmy.“*

Lk 23,42-45: *„Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.“ Bylo už kolem poledne; tu nastala tma po celé zemi až do tří hodin, protože se zatmělo slunce. Chrátová opona se roztrhla v půli.*

Když byl Ježíš pokřtěn, hned na něj měl políčeno ďábel: „Lidi vždycky slyší na to, za kolik je chleba, a z hladu jde strach, tak udělej chleby tady z toho kamení, jsi-li Boží syn. A mají v úctě mocné tohoto světa, a když se mi pokloníš, já ti můžu dát k dispozici všechna království, co jich po zemi je.“ A do třetice: „Nic se ti nemůže stát, je-li s tebou Bůh, tak schválně: skoč z věže dolů, ať to dokážeš sobě a všem.“ Ježíš jeho

pokusem odolal a ďábel od něj odešel, píše se skoro na začátku Lukášovy knihy. Vytratil se až do dané chvíle.

Daná chvíle je tu: překonáte-li pokušení, neznamená to, že jiné už nepřijde. Pokušitel je tu zas. Potíž je, že ho nevidíte: zůstává v přítmí, připraven zaútočit, vycítí-li slabost. U Ježíše se jí ani tentokrát nedočkal, ale zkusí to u jiných, u nichž by se dočkat mohl.

Právě skončila Ježíšova poslední večeře s učedníky. Večeře, při níž značně zhoustla atmosféra, když řekl: „Běda tomu, kdo mě zraňuje,“ a oni se začali přít, kdo z nich by to měl být, a skončilo to poměřováním, kdo z nich je nejlepší a nejdůležitější. Potom šli na Olivovou horu – na místo, kde prožil jejich dávný král David hořké chvíle zrady, na místo, které jeden z proroků označil takřka za dějiště posledního soudu.

„Proste, abyste ustáli pokušení a nepadli,“ řekl Ježíš učedníkům a za chvíli to zopakuje. Pak se o samotě modlil. Vypravěč jeho modlitbu zkrátil a zachoval z ní jen pár slov, která se netýkají jen jeho, ale budou se hodit i nám, kdo je čteme o dvacet století později:

Modlitba začala oslovením „Otče“. To proto, že Boha si lze představovat všelijak a podle toho k němu asi budete mít vřelý nebo vlažný nebo chladný vztah, ale Ježíš před tím vším zvýraznil Boží lásku, která lidi provází od pradávných začátků až dosud a pak i dál a až do samého konce. Lidi v dějinách prožívali a asi ještě budou prožívat i strašlivé události, ale není na světě nic, co by je – a co by vás – mohlo odloučit od Boží otcovské lásky.

„Otče, chceš-li, ať mne mine tento kalich. Ale ať se stane tvá vůle, ne má.“ Ježíšovo přání je jasné: ať se to obejde bez tohoto trápení, možno-li. Ale důležitější je, jak to chce Bůh, takže: „Buď vůle tvá.“

Možná jste někdy někde narazili na výklady Bible nebo na knihy o spiritualitě, které líčí, jak se naše člověčí vůle liší od Boží, a že ji v zájmu poslušnosti musíme potlačit a vzdát se jí. To však není to, co tu Ježíš udělal. Dost jasně řekl, jaké je jeho přání a co by chtěl. Ať se to tak stane, chceš-li to i ty, Otče. Chceš-li to jinak, já tvou vůli přijmu.

Tento obrázek z Ježíšovy modlitby tu pro nás zůstal pro inspiraci: Chtěl bych se coby křesťan podřídít Boží vůli, ale nebývám si jist, jaká je. Kdybych ji našel někde sepsanou černě na bílém (co Bůh chce a co ne), mohl bych dobré dodržovat a zlého se vystříhat, to bych rád. Ale přesně takhle to vlastně dělali i farizeové: přísně respektovali seznam příkazů, jenže ten se v tu chvíli a v té situaci mohl s Boží vůlí míjet (však se o to párkrát s Ježíšem střetli). I já беру vážně, co je psáno v Bibli, ale je toho tam opravdu hodně, a když na to přijde, nejsem si jist, co přesně by mi v tu chvíli mělo být vodítkem (asi se na tom všichni ani neshodneme). Životem nás však nevede soupis povinností, nýbrž Boží láska. Možná chceš, Otče, aby bylo po mém, a možná ne – já to teď nevím, hledám a tvou vůli přijmu.

Tu se prý Ježíšovi zjevil anděl z nebe a dodával mu síly do toho, co ještě přijde. Co nás se týče, na zjevení anděla bych netrval, stačí, že máme Boží milost, která nás dokáže inspirovat a posílit a nasměrovat, i když budeme v koncích. Sami na to nemáme: „Proste, abyste ustáli pokušení a nepadli,“ řekl Ježíš ještě jednou.

Ještě ani nedomluvil a už tu byl zástup a jidášský polibek a zápletka s meči a násilím, které Ježíš odmítl. Potom se obrátil na ty, kdo ho přišli zatknout – velekněží, velitele stráží a starší (farizeové tu scházejí: sice ho neměli moc rádi, ale nehodlali se podílet na procesu, v němž se spravedlnost bude krčit v koutě). „Jako na banditu jste na mě přišli. Denně jsem byl mezi vámi a nechali jste mě být. Ale toto je vaše hodina, vláda tmy.“

Toto je vaše hodina, vláda tmy. Následovalo zatčení, stoupenci se vytratili, protivníci získali převahu a byli hlasitější než dřív, proběhl rychlý soud a poprava. Bylo kolem poledne a po celé zemi nastala tma. To proto, že se zatmělo slunce spravedlnosti.

„Nevidím už, co je pravda, co je klam, černá s bílou smíchaly se spolu,“ ale tím ten příběh nekončí: „Záblesk tvé slávy prosvítí tmu matnou a dal nám příslib, výhled nadějný“ – matná, divná šedá tma

pomine až do dané chvíle, kdy se vrátí, ale i tím nás ten záblesk Boží slávy provede. Nadějný výhled uprostřed matné tmy – to je Boží vůle, kterou hledáme.

Požehnání:

Nebýt Kristových ran a zmrtvýchvstání, byl by náš den jen jízda bláznivá. Naše bolesti nesl, naši nevěrnost na sebe vzal a snášel to všechno pro náš pokoj a uzdravení.

Záblesk Boží slávy prosvítí matnou tmu zvyků, strachu a lži a všeho, co nás trápí a co nám jde na nervy, a svítí nám do života novou nadějí. Tak se jí chopte, pomozte druhým, ať ji taky najdou, a nechejte se podepřít a pozvat Boží láskou.

Boží spolehlivost ať vás inspiruje k věrnosti a Boží milosrdenství ať vám přináší pokoj. Amen.